

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **R. K.**, zastoupeného JUDr. Václavem Hodanem, advokátem se sídlem v Praze 2, Wenzigova 5, za účasti **Celního ředitelství Praha**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2006, č. j. 11 Ca 186/2005 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2006, č. j. 11 Ca 186/2005 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2006, č.j. 11 Ca 186/2005 – 46, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 25. 4. 2005, č. j. 1331/05 - 21, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 18. 10. 2004, č. j. 9189/04, jímž mu byla uložena podle ustanovení § 299 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“) pokuta ve výši 820 000 Kč za celní delikt ve smyslu ustanovení § 293 písm. d) celního zákona, jehož se dopustil tím, že mu bylo propuštěno zboží na základě nesprávných údajů. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v Jednotné celní deklaraci (dále jen „JCD“) č. 11704023-00991-9 ze dne 15. 9. 2003 podepsané deklarantem M. M. je stěžovatel uveden jako příjemce zboží od německé firmy D., přičemž na řádku 31 je zboží označeno jako odřapíkový tabák V. a na řádku 33 je uveden kód 24012010 – nezpracovaný tabák: „Částečně nebo úplně odřapíkový tabák: T. (flue-cured) sušený teplým vzduchem typu V“. Z evidenčního listu vzorku č. 1704-03-09-001, který byl odebrán dne 15. 9. 2003 ke sporné JCD je zřejmé, že deklarant, který byl náležitě poučen, potvrdil správnost údajů uvedených na tomto evidenčním listě a souhlasil i se způsobem odběru vzorku a jeho

totožností s dováženým zbožím. Tento vzorek byl následně podroben analýze za účelem zjištění správnosti tarifního zařazení zboží. Podle výsledku analýzy odebraného vzorku zboží provedené celně technickou laboratoří Generálního ředitelství cel (dále jen „CTL“) je odebraný vzorek tabákovým odpadem, který svým zařazením spadá do podpoložky 24013000 celního sazebníku. Skutečnost, že dováženým zbožím byl fakticky tabákový odpad – scrap (kód 24013000) a nikoliv částečně nebo úplně odřapíkový tabák, tj. zboží s kódem 24012010, městský soud dovodil i s poukazem na originál dodacího listu německého odesílatele D. a na doklady od řeckého dodavatele E., kde je zboží výslovně označeno jako G. Skutečnost, že se jednalo o tabákový odpad vyplývá též z faktury řeckého dodavatele č. 63/28.07.03, kde bylo dovážené zboží označeno jako V. S., jakož i z fotokopie řeckého celního dokladu č. 222256, jímž byl dne 29. 7. 2003 potvrzen v Soluni vývoz zboží deklarovaného jako G.: V. Městský soud se proto ztotožnil s právním závěrem celního ředitelství, že stěžovatel svým jednáním způsobil, že mu bylo propuštěno zboží do režimu volného oběhu na základě nesprávného údaje o sazebním zařazení, čímž porušil či ohrozil zájem společnosti.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že městský soud nesprávně posoudil předmětnou právní otázku, tj. že v celním prohlášení uvedl nesprávné údaje, resp. že by dovážené zboží bylo tabákovým odpadem. Základ tohoto pochybení spočívá ve zjišťování skutkového stavu věci, který by byl posléze relevantním podkladem pro závěr o tom, že stěžovatel spáchal celní delikt. Celní orgány při svém rozhodování vzaly za rozhodující pouze analýzu CTL a případně stanovisko k sazebnímu zařazení zboží. Nereflektovaly na důkazní návrhy stěžovatele, např. ohledně technologického postupu výroby, který byl pro posouzení této věci rozhodný. Podle názoru stěžovatele však stanovisko této laboratoře nemůže samo o sobě zpochybnit sazební zařazení zboží, tedy unést důkazní břemeno, které by dostatečně osvědčilo, že stěžovatel sazební zařazení nedeklaroval správně. Nemá tedy ve své podstatě ničím jiným než stanoviskem správního orgánu, a nejde tedy o důkazní prostředek použitelný v rámci dokazování. Nadto z posudku CTL jednoznačně a nepochybně nevyplývá, že by předložený vzorek byl tabákovým odpadem. Ostatně i podle městského soudu není zřejmé, zda tato směs (zkoumaný vzorek) vznikla jako zbytek z manipulace s tabákovými listy, což lze zjistit toliko prověřením technologického postupu od dodavatele. Posudek CTL použitý celními orgány tedy neobsahuje jasný a přesvědčivý závěr o tom, že předmětné zboží je tabákovým odpadem, jenž by v okamžiku dovozu podléhal spotřební dani. Z těchto důvodů proto nemůže stěžovatel akceptovat závěr městského soudu, že posudek CTL byl řádně odůvodněn a že nebyl dán důvod jej zpochybnit. V tomto směru poukázal zejména na předložený technologický postup včetně vyjádření dodavatelů, ve kterém je jednoznačně a explicitně uvedeno, že „scrap“, který byl předmětem dodávky, není tabákovým odpadem. Termín „scrap“ lze ztotožňovat s termínem odpad pouze v případě tabáku orientálního typu, nikoli však ve vztahu k tabáku typu F. Tato okolnost byla přitom celním orgánům řádně sdělena do protokolu dne 15. 7. 2004, ale bezvýsledně. Městský soud svůj závěr o tom, že dovážené zboží je odpadem opřel o nesměrodatné a irelevantní důkazy. Mezinárodní nákladní listy CMR č. Y 6833125 a Y 6833124 a tranzitní celní prohlášení č. 41704023-00569-9 jsou pro určení skutečného stavu věci zcela irelevantní, neboť byly signovány pouze přepravním zásilkou, jehož role spočívala pouze v přepravě zboží do České republiky. Tyto důkazy proto nemohly osvědčit kvalitativní charakter dováženého zboží. Stěžovatel nemůže souhlasit se závěrem městského soudu týkajícím se posudku CTL i z toho důvodu, že tento soud nereagoval na jeho výtky o pochybení celních orgánů při odběru vzorků dováženého zboží, a to zejména na to, že odběr nebyl v souladu s ČSN ISO 4874. Za nesprávný a nedostatečný

pak považuje též vyslovený závěr, že odběr vzorků za účelem jeho tarifního zařazení je upraven ČSN a že z příslušných ČSN nelze dovodit, jak velké množství vzorku z dotčené tabákové suroviny je třeba odebrat. V této souvislosti poukazuje i na pochybení celních orgánů, které podle napadeného správního rozhodnutí postupovaly při odběru vzorku podle vnitřního předpisu, ač ten nebyl jednak závazný a jednak není přístupný veřejnosti. Za zcela irelevantní pak považuje stěžovatel závěr městského soudu o bezvadném odběru vzorku, když jej opřel o Evidenční list vzorku č. 1704-03-09-001. Pro posouzení toho, zda byl vzorek odebrán správně a v náležitém množství není bez dalšího rozhodné, zda přímý zástupce stěžovatele v celním řízení podepsal protokol o jeho odběru, resp. potvrdil správnost údajů uvedených v tomto listu. Tento zástupce by musel být totiž současně seznámen i s obsahem vnitřního předpisu Celní správy o odběru vzorků, a to se nestalo. Napadený rozsudek je též vnitřně rozporný. Městský soud na straně jedné argumentoval, že dovoz zboží „scrap“ (tedy odpad) byl jednoznačně prokázán. Na druhé straně však k žalobním námitkám (pojem „scrap“ neznamená odpad) uvedl, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není rozhodné, zda je pojem „scrap“ roven pojmu odpad. V předmětné věci je však podstatné, že z odborného hlediska není termín „scrap“ ve vztahu k dovezené tabákové surovině (F.) významovým synonymem termínu „odpad“. Správní orgány ostatně ani neprovedly kontrolní analýzu vzorkem, který měl stěžovatel k dispozici, ač o to v průběhu správního řízení žádal. Stěžovatel dále označil postup celních orgánů při propuštění dovezeného zboží do navrženého režimu za rozporný s ustanoveními § 118 a § 118a celního zákona. Pokud měl totiž celní úřad za to, že by výše celního dluhu mohla být vyšší než jak byla stanovena v celním prohlášení, neměl propouštět zboží do navrženého režimu, neboť na místě by byl postup podle § 118 celního zákona. Posléze stěžovatel poukázal na nepřipadný odkaz městského soudu na ustanovení § 86 celního zákona s tím, že toto ustanovení je obsaženo v dílu třetím, hlavě osmé celního zákona a nikterak nesouvisí s ověřováním celních prohlášení v rámci celního řízení. Proto se domáhal, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že v souvislosti s řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 186/2006 celní ředitelství poprvé sdělilo, podle jakých interních předpisů postupovalo při odběru vzorků a provádění analýz. Doplnění kasační stížnosti je tedy reakcí na vyjádření CTL ve shora uvedeném soudním řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 298 odst. 1 celního zákona se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle odstavce druhého téhož ustanovení se pro účely uvedené v ustanovení této hlavy za právnickou osobu považuje i fyzická osoba – podnikatel.

Podle ustanovení § 293 písm. d) citovaného zákona celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravdivých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů.

Z citovaných ustanovení celního zákona postačí k naplnění zákonných znaků deliktu, aby stěžovatel jako nositel deliktní způsobilosti uvedl nesprávné nebo nepravdivé údaje, čímž způsobí, že mu následně bude propuštěno zboží. Aby tedy v předmětné věci bylo možno

dospět k závěru, že se stěžovatel dopustil celního deliktu, za který mu byla uložena pokuta, muselo by být bez jakýchkoliv pochyb zjištěno, že tento skutečně uvedl do JCD prostřednictvím přímého zástupce nepravdivé údaje a v důsledku toho mu bylo propuštěno zboží.

V předmětné věci nebylo sporu o tom, že stěžovateli jednajícímu přímým zástupcem M. M., bylo na základě podaného JCD propuštěno do volného oběhu zboží, které bylo v JCD označeno na ř. 31 kódem 24012010 – tedy „nezpracovaný tabák“: Částečně nebo úplně odřepíkovaný tabák: T. (flue-cured) sušený teplým vzduchem typu V“. Rovněž nebylo sporným, že z dováženého zboží byl odebrán vzorek za účelem zjištění správnosti tarifního zařazení (Evidenční list 1704023-00991-9, ze dne 15. 9. 2003). Spornou však je v daném případě otázka, zda stěžovatel v JCD, jak dovodil městský soud shodně s celním ředitelstvím, uvedl nesprávné údaje, či jak tvrdí stěžovatel, údaje správné.

Ze spisů předložených Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že zásadní argumentace stěžovatele směřovala právě proti závěru jak městského soudu, tak i celního ředitelství, že stěžovatelem uvedené údaje v JCD byly nesprávné. Argumentoval především tak, že skutkový závěr o nesprávnosti uvedených údajů, resp. že správně měl být v JCD uveden zbožíový kód 24013000 (tabákový odpad), se opíral o pochybení celních orgánů při odběru a manipulaci s odebraným vzorkem dováženého zboží a o nesprávný výklad termínu „scrap“ - jako odpadu ve vztahu k tabákové surovině (F.). Namítal též nesprávné posouzení posudku CTL, resp. stanoviska k sazebnímu zařazení zboží, resp. jeho nevyhodnocení v souvislosti s technologickým postupem výroby dovezeného zboží, z nichž mělo jednoznačně vyplývat, že zboží není odpadem a že bylo výsledkem procesu odžilování tabákových listů. Nesprávnost závěru o zařazení dovezeného zboží opíral též o další důkazy, jako prohlášení deklaranta, úřední překlad vyjádření dodavatele a odborné stanovisko soudního znalce č. 2005/06 ze dne 24. 10. 2005.

Městský soud se se zásadní žalobní námitkou, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci (celní orgány neprovedly odběr vzorku v souladu s právními předpisy, pokud jde o způsob odběru, o množství vzorku potřebné k analýze, manipulace s ním) vypořádal tak, že vzorkování se provádí podle příslušných ČSN, podle nichž se určí velikost vzorku v závislosti na způsobu analýzy a že z nich nelze dovodit, jak velké množství vzorku se musí odebrat. Nejvyšší správní soud má za to, že takto vyslovený závěr městského soudu, vzhledem k vytýkanému pochybení celních orgánů (odběr vzorků prováděný pracovníky celního úřadu byl proveden neodborně, a to zejména pokud jde o samotný technický způsob tohoto odběru, odebrané množství vzorku, manipulaci s ním, navíc podložený předloženými důkazy, jež nadto městský soud neprovedl), je v tomto směru nepřezkoumatelný a neurčitý. Nelze z něj totiž vůbec dovodit, podle jakých ČSN městský soud stěžovatelovy námitky posuzoval, zda jsou tyto vůbec v dané věci právně závazné a zda tedy vytýkaný způsob odběru vzorku, jeho množství a následná manipulace s ním byla provedena způsobem nezavádajícím pochybnosti o tom, že následně předmětem posouzení před CTL byl vzorek zboží s pozměněnými vlastnostmi oproti zboží dovezenému stěžovatelem. Nelze tedy vůbec posoudit a přezkoumat, jak městský soud posoudil námitky vůči podkladům, o které opřel svůj závěr, že zbožím, které stěžovatel dovezl, byl právě tabákový odpad a že tak naplnil skutkovou podstatu celního deliktu, neboť jej v JCD deklaroval pod položkou 24012010 jako „O.“.

Městský soud rovněž pochybil, když při svém závěru o nesprávném zařazení zboží vycházel pouze z posudku CTL, aniž se blíže a podrobně zabýval technologickým postupem

výroby dováženého zboží. Pro posouzení věci je rozhodné určit, zda předmětné zboží dovezené stěžovatelem bylo propuštěno na základě nesprávného údaje o jeho zařazení pod příslušnou položku, resp. bylo třeba nesporně posoudit, zda toto zboží je či není tabákovým odpadem. V příloze k nařízení vlády č. 534/2002 Sb. je tabákový odpad zařazen spolu s nezpracovaným tabákem do položky č. 2401; tabákový odpad potom konkrétně do podpoložky 24013000, a to aniž by byl blíže specifikován. Celní orgány proto důvodně postupovaly podle vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží, kde je tabákový odpad definován např. jako lodyhy, řapíky, žebra. Pro závěr o charakteru dováženého zboží je proto, jak i ve svém posudku zmínila CTL, zcela nezbytně nutné znát, jakým způsobem dovážené zboží vzniklo. Technologický postup výroby je proto základním znakem definujícím tabákový odpad, a proto musí být primárně zjišťován, popsán a také řádně hodnocen, a to jak ve správním rozhodnutí, tak i v napadeném rozsudku městského soudu. V této věci tak tomu ale nebylo. Městský soud své rozhodnutí, shodně jako celní orgány, opřel o závěr posudku CTL, že dovážené zboží bylo tabákovým odpadem. Z napadeného rozsudku však není zřejmé, jak městský soud technologický postup výroby hodnotil, ani jak jej konfrontoval se závěrem odborného posudku CTL. Pro posouzení charakteru zboží pak již není vůbec podstatné, jak byl výrobek popsán v dodacích listech nebo přepravních dokladech.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je, v souvislosti s městským soudem podaným výkladem pojmu „scrap“ a jeho vlivu na zjištěný skutkový stav, důvodný i další stížní bod, že rozsudek městského soudu je vnitřně rozporný. Za situace, kdy městský soud, s poukazem na listinné důkazy obsažené ve spise, na jedné straně vyslovil, že dovážený produkt byl „scrap“ – odpad, tedy zboží odpovídající svou povahou definici tabákového odpadu a na druhé straně uvedl, že výklad pojmu „scrap“ není pro posouzení věci rozhodný, nelze dospět k jinému závěru než k tomu, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné i pro nesrozumitelnost.

V předmětné věci nelze rovněž přehlédnout, že stěžovatel si k posouzení této ryze odborné otázky opatřil odborné stanovisko soudního znalce (dále jen „odborné stanovisko“) Ing. J. J. č. 2005/60 ze dne 24. 10. 2005, které spolu s prohlášením M. M. a úředním překladem vyjádření dodavatele k technologickému procesu výroby dováženého zboží navrhl jako důkaz. Městský soud tyto důkazy neprovedl, přičemž poukázal na ustanovení § 75 s. ř. s. s tím, že jeho provedením by šlo o dokazování nových skutečností neuplatněných ve správním řízení. Tento procesní postup městského soudu byl chybný. Není především zřejmé, z jakého důvodu městský soud při svém rozhodování nepřihlédl k závěrům odborného stanoviska, neboť v odůvodnění rozsudku není tento postup odůvodněn. Jakkoli je právem soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.) neznamená to, že by nebyl povinen se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s tím, proč některé návrhy na doplnění dokazování neakceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 618/2005 Sb.NSS). Poukaz městského soudu na ustanovení § 75 s. ř. s. v této věci není případný. Podle odst. 1 citovaného ustanovení při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že by nebylo možno v rámci soudního řízení provádět důkazy neprovedené již v rámci správního řízení. Jeho smyslem je totiž pouze vyloučit provedení takových důkazů, které by směřovaly k prokázání skutečností, jenž nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Není tedy vyloučeno provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný postup by vedl k popření smyslu dokazování, jak vyplývá z § 77 odst. 2 věta první s. ř. s, podle kterého v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit

důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Při rozhodování pak soud v souladu s větou druhou citovaného ustanovení vychází ze skutkového stavu věci vyplývajícího jak z obsahu správního spisu, tak i z jím provedených důkazů. Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, co by atributu práva na spravedlivý proces dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, /www.nssoud.cz/). Se zřetelem na výše uvedené zásady je zřejmé, že městský soud pochybil, pokud bez dalšího neakceptoval stěžovatelem navrhané důkazy tj. odborné stanovisko, prohlášením deklaranta M. M., jakož popis technologického postupu výroby dováženého zboží. Nelze totiž vyloučit, že provedení těchto důkazů mohlo vést k objasnění skutkového stavu věci v době předcházející vydání obou přezkoumávaných správních rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že odborné stanovisko bylo zpracováno na základě požadavku stěžovatele, neboť tato skutečnost jej nečiní jako důkaz nepoužitelným a lze jej z hlediska důkazní síly hodnotit jako jakýkoliv jiný listinný důkaz. Vzhledem k tomu, že odborný posudek CTL byl rozhodujícím podkladem pro zařazení zboží, bylo nepochybně na místě, aby se městský soud s těmito důkazními návrhy vypořádal, neboť právě nesprávné celní zařazení zboží bylo nezbytným předpokladem pro závěr o spáchání celního deliktu.

Z výše uvedených důvodů popsaná procesní pochybení městského soudu naplňují kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že odkaz městského soudu na ustanovení § 86 celního zákona vyslovený v souvislosti s postupem celních orgánů při odběru vzorků, je nesprávný. Citované ustanovení je součástí hlavy osmé zákona upravující postup při dovozu a vývozu zboží a na danou věc tedy nedopadá. Předmětný odběr vzorků byl prováděn postupem podle hlavy deváté celního zákona. Jelikož však městský soud současně při svém rozhodování odkázal i na ustanovení § 115 celního zákona, podle něhož bylo ve skutečnosti postupováno, nepovažuje Nejvyšší správní soud toto pochybení za natolik závažné, aby samo o sobě bylo důvodem pro zrušení napadeného rozsudku.

Pokud jde o námitku směřující vůči postupu celních orgánů podle ustanovení § 118 a § 118a celního zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. se jedná o námitku nepřipustnou. Citované ustanovení totiž brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/04). Nejvyšší správní soud se proto z tohoto důvodu uvedenou námitkou nezabýval.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.), v němž je tento soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Městský soud se v dalším řízení bude znovu zabývat žalobními námitkami, v jejich rámci i postupem celních orgánů při odběru vzorku, a to i s ohledem na již zmiňovaný vnitřní předpis, se kterým nebyl stěžovatel seznámen. Musí tedy být mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, zda stěžovatel způsobil, že mu bylo zboží propuštěno na základě nesprávných nebo nepravdivých údajů a zda je tak splněn základní předpoklad pro naplnění zákonných znaků daného celního deliktu.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu